

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 15506/2022
26.10.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Марине Милановић, председника већа, Бранке Дражић и Јелене Ивановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Душко Стојановић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Бора Јовановић Царил, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5573/20 од 24.09.2020. године, у седници већа одржаној 26.10.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5573/20 од 24.09.2020. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 4762/10 од 17.06.2013. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име дуга исплати износ од 8.794 евра са домицилном каматом на износ од 17.200 DEM, почев од 12.08.2000. године до 31.12.2001. године, а на износ од 8.794 евра камату по стопи коју плаћају пословне банке на штедњу по виђењу почев од 01.01.2002. године до исплате, све у динарској противвредности на дан исплате. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован противтужбени захтев којим је тужени тражио да се утврди да је ништав и да не производи правно дејство уговор о зајму од 12.05.2000. године, закључен између тужиоца и туженог, оверен пред Првим општинским судом у Београду 12.05.2000. године под бројем Ов 2670/2000, јер се ради о симулованом правном послу. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован противтужбени захтев, којим је тужени тражио да се поништи уговор о зајму од 12.05.2000. године, закључен између парничних странака и оверен пред Првим општинским судом у Београду дана 12.05.2000. године под бројем Ов 2670/2000, јер се ради о симулованом правном послу. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 298.100,00 динара.

Допунским решењем Трећег основног суда у Београду П 4762/10 од 03.10.2016. године, обавезан је тужени да тужиоцу, на досуђене трошкове парничног поступка у износу од 298.100,00 динара исплати законску затезну камату од 17.06.2013. године до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 5573/20 од 24.09.2020. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у ставу првом изреке, којом је обавезан тужени да тужиоцу на име дуга исплати износ од

8.794 евра са домицилном каматом на износ од 17.200 DEM, почев од 13.10.2000. године до 31.12.2001. године, у динарској противвредности на дан исплате, у ставу другом, трећем и четвртном изреке. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у преосталом делу става првог изреке, који се односи на камату на валуту DEM, тако што је одбијен, као неоснован, захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му на износ од 17.200 DEM исплати домицилну камату почев од 12.08.2000. године до 12.10.2000. године. Ставом трећим изреке, преиначена је првостепена пресуда у преосталом делу става првог изреке, који се односи на камату на валуту евро, тако што је тужени обавезан да тужиоцу на износ од 8.794 евра исплати камату по стопи коју прописује Европска централна банка од 01.01.2000. године до 24.12.2012. године, а од 25.12.2012. године до исплате, законску затезну камату у динарској противвредности на дан исплате, док је у преосталом делу захтев тужиоца за исплату камате на валуту евро одбијен као неоснован. Ставом четвртим изреке, одбијена је жалба туженог и потврђено допунско решење, којим је тужени обавезан да тужиоцу на досуђене трошкове парничног поступка исплати законску затезну камату од извршности до исплате. Ставом петим изреке, преиначено је допунско решење у преосталом делу, тако што је одбијен захтев тужиоца којим је тражио да се тужени обавезе да му на досуђене трошкове парничног поступка исплати законску затезну камату од дана пресуђења до наступања услова за извршење.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, и то према одредби члана 395. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 125/04, 111/09), који је у ревизији погрешно означен као члан 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20).

Апелациони суд у Београду решењем РЗ 4/22 од 19.05.2022. године, изјаснио се да не предлаже Врховном касационом суду одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5573/20 од 24.09.2020. године.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност ревизије у границама својих овлашћења, на основу одредбе члана 401. став 2. тачка 5, а у вези са чланом 404. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 125/04, 111/09, 36/11 и 53/13 – УС), који се у конкретној ситуацији примењује на основу одредбе члана 506. став 1. важећег Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 49/13 – УС, 74/13 – УС, 55/14, 87/18 и 18/20) и утврдио да ревизија туженог није дозвољена.

Тужба је поднета 23.08.2008. године. Вредност предмета спора је износ од 8.794 евра, који износ тужилац потражује од туженог.

Одредбом члана 394. став 2. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима кад се тужбени захтев односи на утврђење права својине на непокретностима, потраживање у новцу, предају ствари или извршење неке друге чинидбе, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 100.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 23. став 3. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 55/14, који се примењује од 31.05.2014. године), прописано је да је ревизија дозвољена у свим поступцима у којима вредност

предмета спора побијаног дела прелази динарску противвредност од 40.000 евра, односно 100.000 евра у привредним споровима, по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, а који нису правноснажно решени до дана ступања на снагу овог закона.

Како вредност предмета спора побијаног дела не прелази меродавну вредност за дозвољеност ревизије у износу од 40.000 евра, то ревизија туженог није дозвољена, на основу цитираних одредби члана 394. став 2. ЗПП и члана 23. став 3. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредби члана 404. и 161. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Марина Милановић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**